

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/184/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112219224
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8112219224.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Mariany Muránskej v právnej veci žalobcu: W. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. X, R., zastúpeného JUDr. Mariánom Gelenekym, advokátom so sídlom Garbiarska 20, Stará Ľubovňa proti žalovanému Slovenská republika, Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 23. 04. 2014, č. k. 8C/129/2012-157 takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 2 567,92 Eur s prísl. a vo výroku o trovách konania.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania 131,14 Eur na účet JUDr. Mariána Gelenyho, advokáta, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom konanie v časti o zaplatenie 263,16 Eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 23. 02. 2012 do zaplatenia zastavil a v zastavajúcej časti účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2 567,92 Eur s 9 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 23. 02. 2012 do zaplatenia a zaviazal žalovaného nahraďiť žalobcovi trovy konania vo výške 969,43 Eur k rukám jeho právneho zástupcu, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie odôvodnil zistením, že predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vydaným v trestnom konaní. Uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 18. 05. 2011 sp. zn. 3To/1/2011 odvolací súd zamietol odvolanie okresného prokurátora a poškodeného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 31T/139/2008 zo dňa 19. 05. 2010, ktorým súd obžalovaného - žalobcu oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry v Prešove pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, pretože v trestnom konaní nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Právny zástupca zastupujúci žalobcu v trestnom konaní JUDr. Marián Geleneky dňa 08. 09. 2011 vyúčtoval žalobcovi trovy obhajoby v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. za 18 úkonov právnej pomoci, náhradu cestovného, náhradu za stratu času, 20 % DPH v celkovej výške 3 254,32 Eur. Skutočnosť, že žalobca právnenému zástupcovi túto sumu aj skutočne zaplatil, vyplýva z príjmových pokladničných dokladov a výpisu z účtovníctva, ktoré v konaní žalobca predložil. Právny zástupca žalobcu v priebehu konania vyhotovil opravu vyčíslenia trov v trestnom konaní dňa 19. 02. 2012 na sumu 2 831,84 Eur a preplatok vo výške 423,24 Eur žalobcovi vrátil. V poradí druhú opravu vyčíslenia trov konania v trestnom konaní vykonal dňa 01. 08. 2013 na sumu 2 567,92 Eur. Preto v prevyšujúcej časti žalobca zoberal žalobný návrh späť nad sumu 2 567,92 Eur s prísl. a konanie v tejto časti žiadal zastaviť. Ďalej uviedol, že právny zástupca žalobcu podaním zo dňa

22. 08. 2011 adresovanom žalovanému požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci. Rozhodnutím zo dňa 22. 02. 2012 žalovaný oznámil žalobcovi, že jeho nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom nemieni uspokojiť a o jeho žiadosti nebude ďalej konať s odôvodnením, že prokurátor, ktorý vo veci konal, postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a podanie obžaloby a odvolania nemožno považovať za nesprávny úradný postup. Na takto zistený skutkový stav súd prvého stupňa aplikoval ust. § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. b), f), l), § 5 ods. 1, § 15 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 553 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z., Trestný poriadok, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a uzavrel, že k uplatneniu predmetného nároku na náhradu škody došlo na základe skutočnosti, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný. V súvislosti so zvolením si obhajcu v trestnom konaní, žalobcovi nepochybne vznikli trovy, preto štát zodpovedá za vznik škody na majetku žalobcu vo výške 2 567,92 Eur predstavujúcej zaplatené trovy obhajoby. Je nepochybná zrejma príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vyplatenými trovami obhajoby, čím podľa názoru súdu boli splnené podmienky pre priznanie náhrady škody na zaplatenie nákladov obhajoby. Všetky úkony obhajoby možno považovať za účelné a podmienené úkonmi orgánov činných v trestnom konaní, bez ktorých by tieto trovy neboli vznikli. Predmetné úkony boli vyúčtované a ich výška je v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov účinnou v čase vyúčtovania a vzniku týchto trov. Zodpovednou osobou za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu je Slovenská republika, v mene ktorej vystupuje príslušný ústredný orgán. Vzhľadom k tomu, že na úseku trestného konania vykonávajú svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ Policajného zboru, ako aj prokurátor a súdy, vo veci náhrady škody spôsobenej v trestnom konaní sa za orgán konajúci za štát považuje Ministerstvo vnútra SR, Generálna prokuratúra SR, Ministerstvo spravodlivosti SR. V súlade s ust. § 14 ods. 1 písm. l) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2012 z hľadiska určenia, ktorý z týchto orgánov je orgánom konajúcim v mene štátu, je rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Ak žiadosť bola podaná na viacerých orgánoch, je príslušným ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý. Vzhľadom k tomu, že žalovaný žalobcovi ako prvý doručil rozhodnutie, ktorým meritórne rozhodol vo veci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, teda vo veci začal konať ako prvý, súd má za to, že žalovaným je Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou SR. Žalobca si v konaní uplatnil i úrok z omeškania zo sumy 2 567,92 Eur vo výške 9 % ročne od 23. 02. 2012 do zaplatenia, na ktorý má nárok žalovaný sa dostal do omeškania s plnením svojho peňažného záväzku dňom nasledujúcim po doručení odpovede na žiadosť o predbežné prejednanie nároku, t. j. od 23. 02. 2012.

O trovách konania súd rozhodol vo vzťahu k zastaveniu konania tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznáva (§ 146 ods. 2 O. s. p.) a vo vzťahu k výroku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 567,92 Eur s prísl., rozhodol o trovách konania v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti žalovanému, ktorý vo veci úspech nemal.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. V odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa uznesením zo dňa 18. 04. 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15. 05. 2013 na základe späťvzatia žaloby konanie v časti o zaplatenie 423,24 Eur s prísl. zastavil, tiež zastavil konanie voči žalovaným v 1. a 3.rade. I keď súd v označenom uznesení konal na mieste žalovaného so Slovenskou republikou, zastúpenou tromi rozličnými ústrednými orgánmi verejnej moci (Ministerstvo spravodlivosti SR, Generálna prokuratúra SR, Ministerstvo vnútra SR) a existenciu tohto žalovaného rešpektoval ešte i pri zaslaní predvolania na pojednávanie nariadené na termín 23. 04. 2014, na samotnom pojednávaní sa od predchádzajúceho postupu odchýlil a bez zjavného zákonného dôvodu konal ako so žalovaným s Generálnou prokuratúrou SR a túto aj vo vyhlásenom rozsudku zaviazal plniť v prospech žalobcu. Týmto rozsudkom bol porušený zákon. Podstatou pochybenia súdu bolo, že si bez opory v platnej právnej úvahe atrahoval oprávnenie žalobcu (§ 92 O. s. p.) určovať, kto má vystupovať v konaní ako žalovaný a bez zodpovedajúceho úkonu žalobcu, ako aj bez opory v iných predpisoch tvoriacich platnú právnu úpravu, na pojednávaní dňa 23. 04. 2014 zamenil subjekt zastávajúci právne postavenie žalovanej - Slovenskú republiku, zastúpenú Generálnou prokuratúrou SR - za iný subjekt - Generálnu prokuratúru SR, hoci je notoricky známe, že každý z týchto subjektov je samostatnou právnickou osobou a že tieto právnické osoby nie sú vzájomne zameniteľné. Teda Generálna prokuratúra SR nemôže v sporoch uvedených proti štátu a podliehajúcich režimu zákona č. 514/2003 Z. z. vystupovať

v konaní ako žalovaná, ani byť v takomto právnom postavení zaväzovaná k akýmkoľvek povinnostiam. Súd tiež pochybil, ak v rozsudku nevysvetlil, prečo konal a rozhodol proti Generálnej prokuratúre SR akoby táto bola žalovaná v konaní. V dôsledku tohto sa jeho rozsudok stal pre nedostatok dôkazov nepreskúmateľným a arbitrárnym. Navrhol rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa za účelom rozhodnutia o trovách konania. Akékoľvek ďalšie rozhodnutie v merite veci už nie je možné vydať, keďže voči Slovenskej republike bolo konanie právoplatne zastavené uznesením zo dňa 18. 04. 2013. Zistené pochybenia zakladajú odvolacie dôvody v zmysle § 205 ods. 2 písm. b), d), f) O. s. p..

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol rozsudok v jeho napadnutej časti ako zákonný a správny potvrdiť a priznať mu trovy odvolacieho konania.

Odvolaním bol napadnutý len výrok o prisúdení sumy 2 567,92 Eur s 9 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 23. 02. 2012 do zaplatenia, ako aj výrok o trovách konania. Túto časť rozsudku odvolací súd preskúmal bez zopakovania či doplňovania dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa, pričom tak urobil bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 213 ods. 3, 4, 5 a § 214 ods. 2 O. s. p.). Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je viazanosť odvolacieho súdu skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa. Táto viazanosť sa však netýka právneho posúdenia predmetu konania. Nakoľko rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, bol termín verejného vyhlásenia rozsudku uverejnený v zákonom stanovenej lehote na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 1, 3 O. s. p.).

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 1, 3 O. s. p.). Po takomto preskúmaní napadnutej časti rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil (§ 153 ods. 3 O. s. p.). Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O. s. p.) a v súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného dodáva:

Odvolacou námietkou žalovaného je nesprávne právne posúdenie veci vyplývajúce z nesprávneho právneho záveru prvostupňového súdu spočívajúceho v posúdení otázky prekážky rozhodnutej veci (rei iudicata).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Prekážka rozhodnutej veci predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Podľa odvolateľa nastal neodstrániteľný nedostatok podmienky konania v prejednávanej veci tým, že žalobca svoju žalobu vzal späť voči žalovaným v 1. a 3. rade (SR - Ministerstvo vnútra SR a SR - Ministerstvo spravodlivosti SR, vid' č. I. 107 spisu) a súd uznesením zo dňa 18. 04. 2013, č. k. 8C/129/2012-119 zastavil konanie voči Slovenskej republike. Týmto rozhodnutím je podľa odvolateľa súd viazaný, a preto po zrušení napadnutého rozsudku vo veci samej súd už nemôže vydať meritórne rozhodnutie.

Podľa § 1 písm. a) zák.č. 514/2003 Z.z. tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Podľa § 3 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

Je nepochybné, že pasívne legitimovaným je Slovenská republika a bolo vecou navrhovateľa označiť aj zastupujúci orgán, keďže predmetom konania bola náhrada škody, ktorá mala byť navrhovateľovi spôsobená nezákonným rozhodnutím.

Ustanovenie § 4 zák.č. 514/2003 Z.z. upravuje, ktorý orgán koná v mene štátu, čo vyplýva aj z nadpisu tohto ustanovenia „Orgán konajúci v mene štátu.“

Podľa § 4 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z. v znení do 31.12.2012 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak 1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak, 2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, 3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu, b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru, f) Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

V zmysle zákona je štát, t. j. Slovenská republika, zodpovedným za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci (v zákonom stanovených prípadoch, keďže zodpovednostným subjektom môže byť aj jednotka územnej samosprávy v rozsahu obec či vyšší územný celok). V súlade s ustanovením § 21 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších právnych predpisov, pred súdom za štát koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu. Osobitným predpisom je potom práve zákon 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“), ktorý v ustanovení § 4 ods. 1 ustanovuje pôsobnosť orgánov konať v mene Slovenskej republiky.

Zo znenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je zjavné, že subjektom zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom je štát.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa jednoznačne vyjadril, že v sporoch o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pasívne vecne legitimovaným subjektom je štát, keď uviedol, že „štát ako zodpovedný subjekt nezodpovedá za seba, ale za subjekt, ktorý škodu či nemajetkovú ujmu zapríčinil. Tým je orgán štátu alebo orgán spoločenskej organizácie, na ktorú sa preniesli úlohy štátneho orgánu; pretože štát zodpovedá za tieto orgány, ony samy nie sú subjektmi zodpovednostného vzťahu. Ak žalobca podal žalobu proti iným subjektom než proti štátu, nemôžu byť tieto iné subjekty nositeľmi právnych povinností vyplývajúcich zo zodpovednosti za škodu vzniknutú z nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu podľa zákona č. 58/1969 Zb., teda nemajú pasívnu legitímáciu v tomto konaní“ (porovnaj rozsudok NS SR sp.zn. 4Cdo/185/2007 zo dna 21.08.2008).

Bez pochybnosti v prejednávanej veci žalobca označil štát za subjekt, ktorý zodpovedá za škodu, ktorá mu bola spôsobená. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca pôvodne označil na žalovanej strane ako účastníka konania Slovenskú republiku (štát) viackrát a zároveň označil zároveň viacero orgánov verejnej moci, následne samotný žalobca v snahe spresniť kým mám byť v konaní zastúpená Slovenská republika realizoval späťvzatie svojho návrhu voči orgánom štátu, ktoré už nemali vystupovať na strane žalovaných. Podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné postup žalobcu považovať za postup, ktorý vyplýval z potreby, aby už v konaní neboli označené tie orgány štátu, ktoré nemali konať v mene štátu. Nemožno však považovať takéto spresnenie, za vyvolanie dôsledku zastavenia konania voči Slovenskej republike a vytvoreniu prekážky rozhodnutej veci voči štátu ako to tvrdí odvolateľ. Žaloba žalobcu naďalej smerovala proti štátu a proti jedinému označenému orgánu, ktorý bude konať v mene štátu. Nepochybné žalobca mal záujem na účasti štátu v občiansko-súdnom konaní a na vystupovaní štátneho orgánu - Generálnej prokuratúry SR v pozícii orgánu konajúceho za štát.

„Slovenská republika je, resp. má byť materiálnym právnym štátom, pričom ku konsekvenciám materiálneho poňatia právneho štátu patria predovšetkým hodnotovo orientovaný výklad jednoduchého práva a zákaz prepätého formalizmu pri aplikácii a výklade jednoduchého práva“ (porovnaj Holländer.

Hlavní doktrína Ústavního soudu České republiky; in: Dančák, Šimeček,). Práve z takéhoto (materiálneho) poňatia právneho štátu vychádzať musí súd aj v prejednávanej veci a z toho, že účelom späťvzatia návrhu voči žalovaným v 1. a 3. rade bolo spresnenie označenia štátneho orgánu, pričom nepochybne štát zostal naďalej účastníkom konania a nedošlo k zastaveniu konania vo vzťahu štátu. Odvolací súd mal za to, že vyslovenie prekážky rozhodnutej veci a teda vyslovenie dôvodu pre zastavenie konania v prejednávanej veci, vychádzajúc z okolností prejednávanej veci by sa s poukazom na materiálne poňatie právneho štátu považovalo za sofistikované zdôvodnenie zjavnej nespravodlivosti. „Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené, treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4 MCdo/15/09).

Legitímnosť označenia žalovaného ako Slovenská republika - Generálna prokuratúra SR náležite odôvodnil súd prvého stupňa - pričom odvolací súd sa s dôvodmi tejto časti jeho rozsudku stotožňuje. Je nepochybné a vyplýva to z obsahu spisu, že žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podal na Ministerstvo spravodlivosti SR a Generálnu prokuratúru SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci. Ministerstvo spravodlivosti SR listom zo dňa 30. 08. 2011 predmetnú žiadosť žalobcu postúpilo na vybavenie Ministerstvu vnútra SR. Generálna prokuratúra SR listom zo dňa 22. 02. 2012 oznámila žalobcovi, že prokurátor, ktorý v predmetnej veci konal, postupoval v súlade s ustanoveniam Trestného poriadku na podanie obžaloby a jeho odvolania nemožno považovať za nesprávny úradný postup. Z tohto dôvodu Generálna prokuratúra SR nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom nemieni uspokojiť a o žiadosti nebude ďalej konať. Ministerstvo vnútra SR listom zo dňa 23. 02. 2012 žalobcovi oznámilo, že vyšetrovanie v jeho trestnej veci bolo v súlade so zákonom a objektívna zodpovednosť sa vzťahuje na celé trestné konanie, v mene ktorého koná jeden orgán verejnej moci, pričom s poukazom na ust. § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. je týmto orgánom príslušným prejsť žalobcovu žiadosť Ministerstvo spravodlivosti SR; v časti týkajúcej sa postupu a rozhodnutia vyšetrovateľa považuje žiadosť za nedôvodnú a nemôže jej vyhovieť. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na názory Najvyššieho súdu SR uverejnené v rozsudku sp. zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30. 03. 2011, ako aj v uznesení sp. zn. 4M Cdo/15/2009 zo dňa 18. 08. 2010. Nie je preto právne významné, že žalobca podal svoj návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nielen na Generálnu prokuratúru SR, ale aj na Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré žiadosť postúpilo Ministerstvu vnútra SR, ale podstatné je to, že ako prvá začala konať v tejto veci Generálna prokuratúra SR, ktorá listom zo dňa 22. 02. 2012 (č. I. 23 - 24 spisu) oznámila žalobcovi, že jeho nárok nemieni uspokojiť a o jeho žiadosti ďalej už konať nebude.

Na úseku trestného konania, ktoré sa začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšené podaním obžaloby, vykonáva svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ, ako aj prokurátor. Preto vo veci náhrady škody spôsobenej v tomto úseku trestného konania prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra SR, ako aj Generálna prokuratúra SR. Z hľadiska určenia, ktorý z týchto dvoch orgánov je príslušný konať v mene štátu je rozhodujúce, ktorý z nich vo veci začal konať ako prvý. Z vyššie uvedené je zrejmé, že žiadosť na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. bola žalobcom podaná na Generálnej prokuratúre SR a na Ministerstve spravodlivosti SR, ktorý orgán postúpil žiadosť žalobcu na Ministerstvo vnútra SR. Ako prvý subjekt vo veci začala konať (22. 02. 2012) Generálna prokuratúra SR, čím je daná aj správna pasívna legitímácia žalovaného v predmetnom konaní.

Keďže odvolacie námietky žalovaného smerovali: 1. k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, pokiaľ ide o prekážku rozhodnutej veci a 2. odvolacia námietka smerovala aj k nesprávnej pasívnej legitímácii účastníka konania, zaoberal sa odvolací súd len predmetnými námietkami. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

Žalovaný v podanom odvolaní nepochybnil správnosť prisúdených trov prvostupňového konania. Odvolací súd je aj v tejto časti viazaný dôvodmi podaného odvolania, aj keď týmto odvolaním proti zaväzujúcemu výroku vo veci samej bol napadnutý ako závislý výrok aj o náhrade trov konania. Z uvedených dôvodov odvolací súd nebol oprávnený bez odvolacieho dôvodu sa zaoberať ani trovami prvostupňového konania. Preto musel byť bez ďalšieho potvrdený aj tento výrok napadnutého rozsudku.

Úspech v odvolacom konaní mal žalobca. V dôsledku tohto mu v súlade s ust. § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 O. s. p. vzniklo právo na náhradu všetkých účelne vynaložených trov odvolacieho konania. Žalobca si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby, a to napísanie vyjadrenia k podanému odvolaniu žalovaného zo dňa 15. 07. 2014 a podaný návrh na súd na opravu písárskej chyby v označení žalovaného v záhlaví zo dňa 15. 07. 2014. Súd priznal žalobcovi trovy konania predstavujúce trovy právneho zastúpenia len za jeden úkon právnej služby, pretože písomné podanie na súd - návrh na opravu písárskej chyby zo dňa 15. 07. 2014 malo byť skoncipované v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného vo veci samej zo dňa 15. 07. 2014, navyše návrh na opravu označenia žalovaného v písomnom vyhotovení rozsudku, nie je podaním vo veci samej.

Tarifnú hodnotu veci v odvolacom konaní tvorí suma 2 567,92 Eur (§ 9 ods. 2 a § 10 ods. 1, 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby (písomné vyjadrenie k odvolaniu) vypočítaná z tejto tarifnej hodnoty veci sa rovná sume 101,25 Eur (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky). K tejto odmene sa pripočítava paušálna náhrada miestneho prepravného a miestnych telekomunikačných poplatkov v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky, ktorej výška v roku 2014 predstavuje 8,04 Eur. Žalobca si uplatnil aj zvýšenie tejto náhrady o DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky, ktorá predstavuje 21,85 Eur. Túto náhradu trov konania (101,25 Eur + 8,04 Eur + 21,85 Eur) vo výške 131,14 Eur je žalovaný povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.